

РЕШЕНИЕ

№ 6080

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 29.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4030** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 45, ал. 1 от Закона за здравето.

Образувано е по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. К. чрез адв. Р. С. против заповед за потвърждаване на предписание за спиране експлоатацията на обект № РД-03-6/29.03.2021 г. на директора на Столичната регионална здравна инспекция. Обосновават се доводи за нищожност, поради неправилно посочване на адресата на наложената принудителна административна мярка, а именно: оспорващото търговско дружество, което е трето лице във възникналото административно правоотношение. В тази насока се посочва, че [фирма] е собственик на обекта, но по силата на договор за наем реален ползвател на обекта е [фирма]. Алтернативно са наведени и доводи за незаконосъобразност, поради неспазване на установената форма и допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон - отменителни основания по чл. 146, т. 2 - т. 4 от АПК. Посочва се, че в оспорената заповед неправилно е индивидуализиран вида на обекта, като същият е категоризиран като търговски център, а съгласно представената строителна документация той представлява хипермаркет и като такъв е изключен от обектите адресати на забраната в т. 15 от заповед №173/18.03.2021 г. на министъра на здравеопазването. Сочи се и, че оспорената заповед е непълна, като в нея липсва описание на извършеното нарушение. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Директора на Столичната регионална здравна инспекция чрез

процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, подробно изложени в депозираното по делото писмено становище.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази приложимите правни норми, намира жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна-адресат на оспорения индивидуален административен акт в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е заповед за потвърждаване на предписание за спиране на експлоатация на обект/части от обект/на дейност №РД-03-6/29.03.2021 г. на директора на СРЗИ, с която на основание чл. 38, ал. 4 от ЗЗ е потвърдено предписание за спиране на експлоатацията на търговски комплекс „Х. Х.“, [фирма], [улица], с изключение на магазини за хранене, зоомагазин, аптека, оптика, доставчици на платежни слуги, офиси на телекомуникационни оператори и химическо чистене, считано от 27.03.2021 г.

Видно от административната преписка, при извършена на 27.03.2021 г. проверка от служители на СРЗИ е установено, че не са преустановени посещенията в сградата „Х. Х.“, в която са разположени магазини, заведение и други търговски обекти, с което е нарушена заповед №РД-01-173 от 18.03.2021 г., т. 14 на министъра на здравеопазването. Съставен е констативен протокол, въз основа на който е издадено Предписание за спиране на експлоатацията на обект „Х. Х.“, търговски център (сграда, в която са разположени магазини), с изключение на магазините за хранителни стоки, аптека, оптика, зоомагазин, доставчици на телекомуникационни и платежни услуги и химическо чистене.

С оглед пълнота на проверката по чл. 168 от АПК, в предварителен порядък следва да се отбележи, че оспореният отказ е издаден от компетентния по чл. 38, ал. 4 от ЗР административен орган -заместник-директора на СРЗИ в условията на заместване, разпоредено със заповед №К343/28.06.2018 г. на директора на СРЗИ, в предписаната от закона форма и съдържание, съгласно чл. 59 от АПК.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Оспорената заповед е издадена въз основа на предписание за спиране на експлоатацията на обект, в което са обективирани констатираните нарушения. П. е дадено от компетентен административен орган, а именно: здравен инспектор, който по силата на чл. 19, ал. 2, т. 6 от ЗЗ при осъществяване на държавен здравен контрол разполага с правомощие да предписва провеждане на хигиенни и противоепидемични мерки, като определя срокове за тяхното изпълнение.

В свое решение № 7007 от 11.06.2015 г., постановено по адм. д. № 14968/2014 г. Върховният административен съд изрично е тълкувал нормата на чл. 38, ал.3 и ал. 4 от ЗЗ. Според тези нормативни текстове, държавните здравни инспектори спират незабавно с предписание експлоатацията на обекта или на части от него или на съответната дейност, определят мерки за отстраняване на нарушенията и незабавно уведомяват директора на регионалната здравна инспекция, който в срок до 48 часа от спирането на обекта издава заповед, с която потвърждава или отменя даденото предписание за спиране експлоатацията на обекта или на съответната дейност. Т.е. предоставените с чл. 38, ал. 4 от ЗЗ правомощия на директора на РЗИ са служебно да

проведе незабавен йерархичен контрол за правилност (целесъобразност) и законосъобразност на издаденото от държавен здравен инспектор предписание за спиране, и да потвърди или да отмени това предписание. Пренесено към настоящия случай това тълкуване води до извода че директорът на СРЗИ е бил длъжен да изследва какви факти и обстоятелства са констатирани здравните инспектори при осъществената от тях на място инспекция и дали са установили нарушения, които да налагат спиране на експлоатацията на конкретния обект. И тъй като в случая инспекторите, при проведената от тях инспекция на място, са констатирани нарушение на заповед №РД-01-173/18.03.201 г. на министъра на здравеопазването, директорът на СРЗИ е следвало да потвърди даденото предписание за спиране експлоатацията на обекта, в каквата насока е и оспорения административен акт.

По делото не е спорно, че със заповед №РД-01-173/18.03.2021 г. на министъра на здравеопазването е преустановено посещението в търговски центрове (представляващи една или повече сгради, в която са разположени магазини, заведения и други търговски обекти) и търговски центрове тип МОЛ с изключение на магазините за хранителни стоки лечебните заведения, аптеките, дрогерите, оптиките, зоомагазините, банките, застрахователите, доставчиците на пощенски и куриерски услуги, доставчиците на платежни услуги, офисите на телекомуникационните оператори, доставчиците на съобщителни и комунални услуги и услуги по химическо чистене в тях. Не е спорно и, че по време на извършената на 27.03.2021 г. проверка от служители на СРЗИ е установено, че не са преустановени посещенията в сграда „Х. Х.“, в която са разположени магазини, заведение и други търговски обекти.

Разпоредбата на чл. 38, ал. 3 от ЗЗ постановява, че в случаите когато е налице непосредствена опасност за живота и здравето на хората, за разпространение на заразни заболявания или за възникване на отравяния, държавните здравни инспектори спират незабавно с предписание експлоатацията на обекта или на част от него или на съответната дейност, определят мерки за отстраняване на нарушенията и незабавно уведомяват директора на регионалната здравна инспекция.

Наличието на визирани в нормата на чл. 38, ал. 3 от ЗЗ основания са установени още със заповед №РД-01-173/18.03.2021 г. на министъра на здравеопазването, въз основа на която е издадено предписанието, потвърдено с оспорената заповед.

С оглед наведените в жалбата доводи спорно по делото е дали обектът, по отношение на който е разпоредено спиране на експлоатацията, е изключен от обектите адресати на забраната в т. 15 от заповед №РД-01-173/18.03.2021 г. В оспорената заповед обектът е квалифициран като търговски комплекс „Х. Х.“. За нуждите на въведените със заповедта на министъра на здравеопазването ограничителни мерки понятието „търговски център“ е определено като една или повече сгради, в която са разположени магазини, заведения и други търговски обекти. В случая от приложените по делото разрешения за ползване и протоколи за установяване годността за ползване на обект „Х. хипермаркет-С., М. 2“ е видно, че обектът съответства на даденото в заповедта на министъра на здравеопазването определение за търговски център. Същият представлява сграда, в която а разположени магазини, заведения и други търговски обекти. Неоснователен е доводът изложен в жалбата, че обектът представлява хипермаркет. Посоченото в строителните книжа Х. Х. се отнася до наименованието на обекта, но не и до неговото категоризиране. За наличието на хипермаркет и други магазини свидетелства и приложения по делото договор за наем, предметът на който е индивидуализиран като търговска площ на Х.-хипермаркет и концесионна зона,

където са разположени заведения и други търговски обекти.

Не на последно място неоснователни са и изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност, изразяващи се в неправилно индивидуализиране на адресата на оспорената заповед. Императивната разпоредба на чл. 44 от ЗЗ въвежда общо задължение за всички физически и юридически лица да изпълняват задължителните предписания на държавните здравни инспектори и заповедите на органите за държавен здравен контрол. Действително, по делото е приложен договор за наем, по силата на който реален ползвател на обекта е [фирма]. По делото липсват данни този договор да е предоставен на проверяващите служители на СРЗИ, нито на директора на СРЗИ. Липсват и данни същият да е вписан, поради което и не може да се приеме, че има действие спрямо трети лица.

Предвид изложеното следва да се приеме, че оспорената заповед е постановена при липса на отменителните основания, предвидени с разпоредбата на чл.146 от АПК, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли като такава.

С оглед на това, Административен съд-София-град, Второ отделение, 56-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. К. чрез адв. Р. С. против заповед за потвърждаване на предписание за спиране експлоатацията на обект № РД-03-6/29.03.2021 г. на директора на Столичната регионална здравна инспекция.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: